

În ultimul timp, tot ce fac stă sub semnul unei puternice senzații de despărțire. Îmi spun în sinea mea că aceasta este ultima dată când savurez caise, ultima dată când străbat Plaza Mayor, ultima dată când asist la un spectacol la Teatro Español. Sunt ca un muribund fără probleme de sănătate. Mi se pare că înainte eram mai cu capul pe umeri. Sau mai calculat. Nu știu. Poate că sunt cam singur, mai ales acum, când cel mai bun prieten, singurul meu prieten, e plecat în vacanță.

Faza e că în timp ce umblam încolo și-ncoace pe stradă, așteptând să o iau pe *Pepa* de la coaforul de câini, am văzut biserica iezuită și mi-a venit să trec strada și să intru ca să vorbesc puțin cu figura crucificată a lui Isus Cristos care atâră de perete, în spatele altarului. Trecuseră mulți ani de când picioarele nu mă mai purtaseră spre casa Domnului.

Cât eu și Raulito am fost mici, religia nu a fost prea prezentă în casa noastră. Am fost botezați și am primit prima comuniune doar pentru că așa merg lucrurile, ca să le facem pe plac bunicilor din partea mamei, care erau destul de înguști la minte când venea vorba de credință și de alte lucruri, și ca să evităm orice posibilă discriminare la școală. Mama și tata nu mergeau niciodată la slujbă, așa că n-am mers nici eu și nici fratele meu. Toată lumea știe că bunicul Faustino se mândrea cu ateismul său. Pe Nikita nu l-am botezat. Amalia credea că băiatul va hotărî singur, când va fi mare, dacă vrea să se boteze sau nu, iar mie sincer vorbind mi se rupea de asta.

M-am așezat pe o banchetă din rândul al treilea. Citisem cândva că aici obișnuia să stea amiralul Carrero Blanco atunci când venea la slujbă. Poate că tot aici a stat și în dimineața când o bombă l-a aruncat în aer, nu departe de biserică. Ce nu știu este dacă se așeza pe partea dreaptă sau pe partea stângă a culoarului.

Crucifixul are dimensiuni considerabile. Mi-l închipui pe amiral șușotindu-și rugăciunile. „Dă, Doamne, unitatea Spaniei, ajută-mă să opresc comunismul și să pun capăt masoneriei și apoi ia-mă la Tine, amin.“ Și, da, Dumnezeu l-a luat la El, în ceruri, cu ajutorul ETA, în timp ce unitatea Spaniei a rămas în aer, cum se zice, iar în legătură cu celelalte chestiuni, rămâne de văzut ce vor hotărî oamenii și Istoria.

Cristul din biserica San Francisco de Borja are fața întoarsă într-o parte. Nu putea nicidecum să se uite la mine. I-am șoptit cuvintele astea, sau unele asemănătoare: „Dacă-mi dai un semn, renunț la planul meu. Ai câștiga un

adept. E suficient să-ți întorci fața spre mine, să-mi faci cu ochiul, să-ți miști un picior, orice vrei tu, iar eu voi renunța la ideea de a mă sinucide“.

În biserică au început să intre enoriași. Era clar că se apropia ora vreunui ritual. I-am dat trei minute lui Cristos de pe perete. Nici o secundă în plus. Timpul a trecut, nu mi-a dat niciun semn, așa că am ieșit în stradă.

15

Nu trece nici măcar o zi fără ca Șonto să nu-mi trimită de pe telefonul mobil o fotografie, uneori două, dintr-o localitate de pe coasta din provincia Cádiz. Mereu ține telefonul în aceeași poziție, astfel încât jumătate de imagine e ocupată de fața lui, iar cealaltă jumătate, de locul unde se află. Șonto zâmbind pe plajă, Șonto zâmbind dinaintea unui șir de morminte albe, Șonto zâmbind în fața a ceea ce pare intrarea într-o sală de festivități. Îmi vine să-i zic să nu-mi mai trimită dovezi ale fericirii sale, dar nu vreau să se supere pe mine.

Îmi amintesc ziua când l-am vizitat, împreună cu Amalia, la spitalul Gregorio Marañón. Întins pe pat, cu perfuzia lângă el și cu defectul fizic acoperit de așternut, ne-a zis că se consideră un om norocos. Știindu-se în afara oricărui pericol, a dat frâu liber firii sale glumețe, fără să se ferească de câteva poante de-a dreptul macabre. S-a arătat dezamăgit că numele nu-i apăruse în ziare. „Pentru asta“, i-am zis cu încrederea pe care ți-o dă prietenia, ceva de neînțeles pentru Amalia, „trebuia să fii unul dintre morți“.

Știam că-și pierduse piciorul drept. Celelalte răni nu erau grave. Văzându-l atât de bucuros, Amalia și-a zis că prietenul nostru, față de care avea foarte puțină stimă, spre deloc, sfătuit poate de psiholog, încerca să extragă energie pozitivă din cele întâmplate. Eu cred că atunci când l-am vizitat se afla sub efectul analgezicelor și încă nu-și dădea seama de lungă și dificila convalescență care-l aștepta.

A trecut destul de mult timp până să-l revăd. E drept că vorbeam des la telefon, iar într-o zi m-a sunat ca să-mi spună că în sfârșit se întorsese la casa lui de pe strada O'Donnell, care pe atunci nu era atât de aproape pentru mine, cum este acum. Am stabilit o oră la care să trec pe la el și, într-adevăr, când l-am văzut, am rămas foarte plăcut surprins. Îmbrăcat și încălțat cu pantofi, nu se observa că are proteză. Din glumă în glumă, chiar a mimat că șutează

Într-o minge imaginară. Mi-a mărturisit că-i fusese greu să se obișnuiască, dar, încetul cu încetul, se prinsese de cum funcționa șmecheria aia. Mergea atât de bine, încât nimeni n-ar fi zis că nu are un picior. Ba chiar avusese curajul să se urce din nou la volan. „Chiar că-i un tip norocos“, m-am gândit. A izbucnit în râs când l-am întrebat dacă s-a gândit la posibilitatea de a participa la următoarele Jocuri Paralimpice. Văzându-l cum râde, n-aveam cum să-mi imaginez că se află sub tratament psihiatric. M-am gândit la orbii care zâmbesc toată ziua și sunt recunoscători pentru nenorocirea lor. După atâtea săptămâni de suferință, să urce trepte, să simtă mirosul ierbii, să vadă nori și schele, gata să-și reia munca la agenția imobiliară unde patronii îi ținuseră postul, adică, pe scurt, să fie în viață probabil că-i conferea Șontorogului un imens motiv de fericire. Mă întreb acum dacă nu cumva ceva asemănător simte și camionagiul care ieri a reușit să oprească la timp pe podul Morandi de Génova, prăbușit la câțiva metri în fața mașinii lui. Jos, moloz, mașini strivite și peste patruzeci de morți; el, sus, nevătămat, cu bucata de viață care i-a mai rămas de trăit intactă. Îți vine să sărbătorești, chiar dacă pentru asta el trebuie să mai aștepte până-i trece spaima.

Mi-am dat seama repede că presupusa fericire a Șontorogului era rodul unui armistițiu pe care i-l oferise sindromul său de stres posttraumatic. Zâmbetele lui, poate și cele din fotografiile din vacanță, îl ajutau să-și ascundă un nucleu secret de amărăciune.

16

Era opt și cinci, poate opt și zece dimineața. Telefonul suna, așa că Amalia mi-a făcut semn să mă duc să-l trezesc pe Nicolás (Nikita, pentru mine), cât timp ea răspunde. Nu se întâmpla des să fim sunați atât de devreme; dar nici nu aveai de unde să știi dacă vreun coleg de muncă, de-ai mei sau de-ai ei, are nevoie să-l duci undeva cu mașina sau să-i faci o favoare mai mult sau mai puțin urgentă. În sfârșit, nu credeam că țărâitul telefonului la o asemenea oră, într-o zi de muncă, trebuie să fie neapărat preludivul unei tragedii. E drept că de ceva vreme se auzeau sirene, unele mai departe, altele mai aproape. Eu nu-mi fac probleme din așa ceva. Într-un oraș ca al nostru, sirenele ambulanțelor sau ale mașinilor de poliție răsună clipă de clipă.

În schimb, Amalia s-a neliniștit. Expertă în presimțiri și temeri, instinctul a pregătit-o pentru confruntarea cu ceva îngrijorător, așa că a ieșit glonț din bucătărie și s-a dus la comoda pe care telefonul continua să sune. Din camera fiului nostru, am auzit-o spunând de mai multe ori cuvântul „înțeleg“. M-a chemat lângă ea. L-am lăsat pe Nikita să se trezească și m-am dus la ea în bucătărie. Tocmai aflase de la sora ei că avusese loc un atentat. Așa a zis, un atentat, și să dăm drumul la radio. La radio nu se vorbea despre un singur atentat, ci de mai multe explozii în diverse locuri și cu siguranță existaseră morți, chiar dacă crainicul a precizat că încă e prea devreme pentru a ști câți. Echipajele medicale erau pe drum etc. „Bieții oameni“, a zis Amalia. M-a cuprins și pe mine un val de compasiune odată cu ea, fără să bănuiesc că cel mai bun prieten al meu se află printre victime. Ce mama naibii făcea el, la șapte și jumătate dimineața într-o zi de muncă, într-un tren de navetiști ce plecase din Alcalá? După o vreme, când în sfârșit l-am putut vizita la spital, ne-a spus povestea pe scurt.

De fapt, ne-a zis succint ce căuta el într-unul dintre trenurile din 11-M. „Bine că nu-s căsătorit“, a glumit el. Imediat m-am gândit că mersese la curve și nu îndrăzneam să o mărturisesc de față cu nevasta mea. M-am pus în locul lui. Cum i-aș fi explicat Amaliei întoarcerea mea în oraș la prima oră a dimineții, într-o joi obișnuită, cu un tren de navetiști, după ce-mi petrecusem noaptea cine știe unde și, mai ales, având și mașină?

Abia în altă zi, Șontorogul, căruia încă nu-i ziceam așa, mi-a spus detaliile compromițătoare ale poveștii, fără ca Amalia să fie de față. Începuse o relație sentimentală cu o româncă stabilită în Coslada, mamă a doi copii mici făcuți cu un compatriot de-ai ei care o părăsise. Până aici era o poveste obișnuită pe care șmecherul o ținuse pentru el, chiar dacă mi-a zis că făcuse asta pentru că treaba era recentă și nici nu era sigur că lucrurile aveau să meargă mai departe; până la urmă, era povestea unei femei atrăgătoare, care se lupta ca o leoaică pentru ca odraslele ei să-și croiască drum prin viață, și a nativului care lua în calcul posibilitatea de a garanta stabilitate economică unei familii destrămate și sărace primind în schimb sex sau, cum a zis el, muuult sex.

Pe Șonto îl prinsese noaptea în locuința româncei și a rămas să doarmă la ea, ca de atâtea ori. Dacă lua un tren la șapte și ceva, avea timp să treacă pe acasă, înainte de a merge la serviciu; asta după plăcerea, râdea el, unui futai matinal cu o femeie care nu-i impunea limite în pat.

Trenul intra în gara Atocha. Șontorogul moțâia în scaun. Începând de aici, memoria lui nu este în stare să-i ofere o narațiune liniară. Numai imagini

scurte, disparate. Nu mai face ironii, nici glume, dar simte nevoia de a se destăinui, de a-mi împărtăși amintiri, așa cum i-a recomandat psihiatrul, în ideea că dacă le scoate din el, nu o să-i mai facă nopțile amare. Își amintește totul amestecat: suflul căldurii ca de cuptor, fumul cenușiu, tăcerea bruscă, mirosul de trup ars. Când glasul îi e tot mai precipitat, știu că urmează să lase relatarea pe mai târziu, poate pentru o altă zi. Insistă că, dincolo de toate, a avut noroc. Nu știe în ce loc al vagonului a explodat bomba. Tot ce știe sigur este că gaura din tavanul vagonului se afla la vreo cinci, șase metri de el. Se vede căzut pe jos, printre scaunele smulse din șuruburi și lângă el e un trup inert, a încercat să-i vorbească și își auzea vocea ca în surdină, ca și cum nu ar fi fost a lui. În acele clipe nu-și dădea seama că i se spărseseră timpanele. I-a spus celui de lângă el: „Mă ridic și apoi te ajut“. Atunci, încercând să se ridice în picioare, a observat că prin cracul drept al pantalonilor îi ieșea un ciot însângerat. Doi necunoscuți l-au scos din vagon. Afirmă că în clipele acelea un singur gând îi stăpânea mintea: să supraviețuiască cu orice preț. A rămas conștient tot timpul.

17

La prima oră a amiezii, am mers cu mașina să o văd pe mama. Pe drum, ascult o compilație cu Aretha Franklin, care a murit ieri, de cancer, la Detroit. *Chain of Fools, I Say a Little Prayer, Respect* și alte bijuterii. Din când în când, mă alătur vocii ei la pasajele ale căror versuri le știu pe de rost.

Am ieșit din casă având senzația că traversez un perete gros de gelatină. Un perete de lene, plictis, picoteală. Asta nu are legătură directă cu mama, ci cu faptul că azilul de bătrâni e departe, e cald, trebuie să scot mașina din garaj. M-am gândit să-i fac o bucurie mamei, așa că am luat-o cu mine pe *Pepa*. Cățelușă, care de obicei scâncește de frică în mașină, stătea cumințică ascultând vocea extraordinară a Arethei Franklin.

După ce am ajuns la azil, am legat-o pe *Pepa* de gardul grădinii. Singura condiție pe care mi-a impus-o directoarea a fost să nu o las liberă. Cobor cu mama, treptat, ținând-o de braț. Îi vorbesc tot timpul. Îi spun că arată bine. Îi pun întrebări fără să aștept răspuns. Numesc lucrurile: liftul, parchetul, ghiveciul. Mama nu zice nimic. Se lasă condusă de mine în tăcere. Astăzi e liniștită.

Bănuiesc că i-au dat pastile. Cred că-i îndoapă pe bătrâni cu medicamente ca să-i țină sub control. Le-ar prinde mai bine dacă i-ar îmbăia mai des. Mirosul mamei îmi înțepa nările în după-amiaza asta.

În schimb, gazonul era îngrijit. Era liniște, păsări în grădină, o cicadă pornise concertul ei frenetic pe trunchiul unui pin. Am dus-o pe mama la o bancă din capătul grădinii, de unde se văd mașinile din parcare. Aproape toate băncile din apropierea clădirii erau ocupate. Din fericire, am găsit una la umbră.

Pepa, ca de obicei, zglobie și drăgăstoasă. Imediat ce a văzut-o pe mama, a început să tragă de zgardă, încercând să se elibereze, în vreme ce dădea din coadă de zor. M-am gândit că mama o va mângâia, în schimb, și-a tras mâna, ca arsă. „Trebuie să omori diavolul“, a spus mama. Apoi mi-a zis să-i aduc șorțul, în buzunarul căruia își închipuie că ține foarfecile pentru pește. Și a mai zis de două ori că trebuie să omori diavolul.

Văzând că dragostea ei nu e împărtășită, *Pepa* s-a lungit sub un copac, ceva mai departe de noi, și nu a mai vrut să știe de mama, de mine, de muștele din jurul ei și de nimic. M-am uitat la ceas, fără ca mama să observe. „Douăzeci de minute“, mi-am zis. „Cel mult douăzeci și mă car de-aici.“ Și exact atunci, deasupra gardului viu, îl văd în parcare pe fratele meu. Are părul complet alb. Am sperat să-mi recunoască mașina, parcată nu departe de a lui. A recunoscut-o, s-a întors și a plecat.

18

Astăzi a apărut la televizor o doamnă de cincizeci și șapte de ani dispusă să dea toate cărțile pe față. Nu a zis ea asta, dar se vedea că o mănâncă limba să facă tot soiul de confesiuni. Era tipul acela de oameni, tot mai numeroși în ultimul timp, care folosesc platoul drept confesional și tare-mi vine să cred că doamna aceea ar fi preferat penitența însoțită de lovituri de bici în fața a sute de mii de spectatori în locul onorariului de la televiziune. Chiar dacă e cu trei ani mai bătrână, se poate spune că suntem din aceeași generație. Am trăit aceeași perioadă istorică, am avut parte de aceeași educație, am cunoscut în adolescență ultimele găfâieli ale dictaturii. Prezentatoarea, clipboard în mână, picior peste picior, fustă scurtă, tocure, nu a umblat cu ocolișuri. O tutuia pe

invitată, îi zicea pe nume de parcă ar fi fost surori, verișoare sau vecine, i-a zis verde-n față că o invitase ca să-i vorbească despre sinuciderea fiului ei. A mutat toată responsabilitatea pe umerii femeii. „Carmina, ai venit la emisiunea noastră pentru că vrei să ne povestești prin ce-ai trecut.“ Mi-am imaginat-o pe Amalia, peste un an, stând pe același scaun, spunând, ipocrit, că-i e dor de mine, făcând niște bani pe spatele meu. Să-i fie de bine, ce dracu’. Tot ce mă interesa din povestea doamnei era să aflu cum își luase viața fiul ei; numai că, ori pentru că așa era gândit scenariul, ori ca să îi țină lipiți de ecran pe toți proștii ca mine care nu sunt în stare să-și învingă curiozitatea, doamna, ori de câte ori intervenea, omitea informația esențială. Aș fi aruncat cu un papuc în prezentatoare și cu celălalt în numita Carmina. Mă rog, poate că în Carmina nu, deși cred că asta-i ce-și dorea. Pleoapele umflate, ridurile din colțul ochilor, vizibile în pofida machiajului și, cum altfel, fața buhăită trădau multe crize de plâns, nopți albe, singurătate. Și totuși, frumoasă. Trecută, dar frumoasă. Pentru o clipă, mi-am imaginat că o sun după emisiune și ne înțelegem să dormim la ea acasă ori la mine, fără să ne atingem sau, cel mult, ținându-ne de mână sub așternut. În timp ce am sta de vorbă prietenește despre chestii cotidiene, fiecare ar înghiți o doză de pentobarbital suficientă pentru a pune la pământ o herghelie. La o întrebare de-ale prezentatoarei, Carmina, dulcea și menopauzata mea Carmina, a spus că a prevăzut moartea fiului ei. Și-a dat seama după comportamentul tânărului. A zis că un medic a sfătuit-o să nu-l lase singur. De ce o supăra atât de tare amintirea asta? Bănuiesc că o bănuiește ideea că nu a dus precauțiile la extrem. A vorbit cu destulă elocvență despre durere, vină, regret că nu-și dusesese fiul la psihiatru. Dacă aș fi absolut sigur că Amalia ar suferi pentru mine numai jumătate din cât a suferit femeia asta din cauza morții fiului ei, m-aș arunca pe fereastră chiar acum. Carmina nu l-a pomenit nici măcar o dată pe tatăl copilului. Tremuram de plăcere, o plăcere violentă, fizică, văzând cum își mișcă buzele în timp ce-și povestește nefericirea. La un moment dat, în sfârșit, a dezvăluit că fiul ei murise de o supradoză de Anxiar. Am fost dezamăgit. Sincer, așteptam mai mult. Am închis televizorul pe loc. Apoi, un timp destul de lung, buzele Carminei nu mi-au ieșit din minte. Mănat de o nevoie implacabilă, m-am dus la baie ca să mă masturbez, evocând cu ochii închiși buzele mamei sinucigașului.

Sunt cu Amalia într-o cameră de la Altis Grand Hotel, din Lisabona, unde am venit ca să petrecem cele câteva zile libere din vacanța de Paște. Înainte de a pleca la drum, ne-am înțeles să plătim totul jumi-juma. Ea a venit cu ideea. Suntem de puțin timp împreună, dar deja se aplică între noi legea tacită că ea propune și eu nu refuz. Nimeni nu ne-a impus-o. Odată cu trecerea timpului, acea lege avea să sufere o degradare lentă care va face ca Amalia să capete puteri depline în legătură cu orice chestiune comună, luând decizii fără să mă mai consulte, în parte pentru că nu-mi pasă, în parte pentru că ea are un caracter care se pretează perfect exercitării puterii și în parte de teamă ca nu cumva stângăcia mea, nehotărârea mea, ignoranța mea să iște probleme sau să le înrăutățească pe cele pe care le avem deja.

Amalia a propus să plecăm într-o călătorie și, în consecință, a ales locul. Cum eu nu făceam nimic, nici nu puneam condiții, ea a cumpărat biletele și a făcut rezervarea la hotel. Ca s-o spun pe aia dreaptă, Amalia atotputernica, Amalia atotștiutoarea, Amalia cea eficientă s-a ocupat de toate, mânăta de imensele așteptări pe care le avea de la călătoria cu mine în străinătate; dar și de faptul că era îndrăgostită ca o adolescentă, astăzi cred că nu atât de bărbatul care mergea lângă ea, o ținea de mână și dansa cu ea, cât de imaginea idealizată pe care o proiecta asupra lui. Obișnuit cu prezența lui Águeda, care era o fată simplă, bună și, ca s-o spunem pe șleau, lipsită de farmece fizice, urmăream copleșit de admirație, poate chiar puțin speriat, înzestrările organizatorice ale frumoasei și senzualiei Amalia, energia cu care aborda orice chestiune, obsesia ei de a face lucrurile bine. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap ce consecințe voi suferi atunci când toate calitățile ei se vor întoarce împotriva mea.

Noaptea s-a lăsat peste Lisabona. Eu și Amalia luaserăm cina într-un restaurant din Alfama, al cărui nume l-am uitat, dar nu și atmosfera, nici amabilitatea chelnerului, și eram atât de mulțumiți — ce mulțumiți? — eram euforici de-a dreptul de la vinul roșu, de la mângâieri și șoapte drăgăstoase, în timp ce în capătul localului o cântăreață de fado ne dezmiarda auzul cu vocea ei suavă. Ne-am întors la hotel după miezul nopții și n-am văzut niciodată o femeie să se dezbrace atât de repede, de parcă hainele i-ar fi ars trupul. S-a dezbrăcat și m-a dezbrăcat și, zorită de dorința care o stăpânea, mi-a căutat membrul cu mâinile și cu gura, fără niciun alt preludiu erotic. Niciodată nu a fost, nici atunci și, mai târziu, cu atât mai puțin, o femeie deosebit de

expansivă în obiceiurile ei sexuale, cel puțin nu cu mine sau în prezența mea; mai degrabă retrasă, dar în niciun caz frigidă. Avea un soi de frână interioară, o tendință spre pudoare care, după părerea mea, ținea mai mult de chibzuială și de precauție, poate de niște sechele de pe urma educației, decât de timiditate și rușine; dar în noaptea aceea din Lisabona, nu știu dacă de la vin și de la fado sau dintr-o neașteptată modificare a hormonilor, în interiorul ei trebuie să se fi deschis o ecluză ce a eliberat brusc un torent de lascivitate.

Simt cum părul ei îmi atinge interiorul coapselor. O văd pe Amalia acolo, în genunchi între picioarele mele, amândoi pe pat, ea hotărâtă să-mi ofere plăcere. Îi văd fruntea netedă, spatele arcuit, cerceul de aur care i se leagănă în ureche și îi văd buzele alunecând, în ritm egal și ferm, în sus și în jos pe membrul meu erect. Brusc, mă copleșește senzația că-i sunt dator. Mai că-mi doresc să termine pentru a-i întoarce favoarea lingându-i sexul, ca mai târziu să nu mă acuze de egoism. A durat ceva până să dispară mirosul parfului cu care se dăduse la amiază. Acum îmi intră în nări un miros puternic de excitație și de trup feminin care-mi provoacă o înfrigurare copleșitoare. Amalia linge, sugă, își apasă vârful limbii pe fanta din vârful sexului meu. Furnicăturile mă aduc în pragul țipătului. O anunț că sunt aproape să termin. Mă privește serioasă, transfigurată de dorință, strângându-mi membrul între buze; mi-l ciupește ușor cu dinții, o dată și încă o dată, fără să-și ia ochii de la mine și, pentru prima și singura dată în lunga noastră relație, acceptă să termin în gura ei.

La presiunile Amaliei, în ziua de după întoarcerea acasă, m-am întâlnit cu Águeda ca să-i spun că-mi pare rău, dar apăruse o altă femeie în viața mea. Mărturisesc că m-am dus la întâlnire cu discursul pregătit dinainte, ca un laș. Întâlnirea, în timp ce Amalia aștepta pe o stradă din apropiere, în mașina oprită pe banda a doua, nu a durat mai mult de un minut, un minut și jumătate. Águeda mi-a urat să fiu fericit. A insistat să-mi dea o carte pe care o cumpărase pentru mine. Îi tremura buza de jos. Am plecat în pripă ca să nu o văd plângând. Cartea am lăsat-o pe treptele de la intrarea unui bloc, fără să o scot din învelitoare. M-am gândit că Amaliei nu i-ar plăcea să mă întorc la mașină cu un cadou de la o altă femeie.

Într-o noapte, întorcându-mă de la plimbare cu *Pepa*, am găsit în cutia poștală a doua anonimă. Trebuie să fi fost pusă cu puțin timp înainte; eram gata să jur că nu o văzusem în urmă cu vreo jumătate de oră, când ieșisem din casă. Nedumerit, am deschis ușița. De data aceasta, textul, la fel de scurt și fără greșeli de ortografie precum cel din urmă cu o lună, fusese scris la computer. Nici bilețelul acela nu l-am păstrat. Nu mi-am dat seama că venea în continuarea seriei începute cu bilețelul dinainte. Zicea ceva de genul că mă purtam mai frumos cu cățeaua decât cu nevasta, ceea ce, logic vorbind, nu însemna că-mi tratam urât nevasta; dar, oricum, nu atât de frumos ca pe cățea. Mi-e imposibil să-mi amintesc cuvintele exacte. M-am gândit că o fi având legătură cu certurile noastre matrimoniale tot mai frecvente. Ultima frază din bilețel mă cataloga drept un om rău. Imediat ce-am încheiat de citit, m-am uitat în jur, temându-mă să nu fiu spionat de vreun vecin din cine știe ce colț al holului.

Am urcat spre apartament întrebându-mă dacă sunt un om rău. Sincer, nu mă vedeam așa, deși e evident că asta cred despre ei toți nemernicii. Mărturisesc că mă vedeam incapabil de a-i face pe plac soției mele. Ca soț, poate că eram o nulitate; dar în niciun caz nu puteam fi considerat un om predispus la a face rău. Probabil că și ca tată sunt tot o nulitate. Și ca profesor. Și ca fiu. Și ca frate.

Poate că singurul lucru pe care-l fac ca lumea este să stau cu *Pepa*. Cel puțin ea nu pare să se plângă, deși cine știe ce ar zice dacă ar putea vorbi.

Era cât pe ce să adorm lungit pe o bancă din parcul Retiro. Căldura, cerul minunat, singurătatea locului. Cu ochii închiși, am încercat să-mi închipui cum ar fi să te spânzuri de creanga castanului, ușor de urcat, care-n acele clipe îmi ținea umbră. După spusele Șontorogului, care se mândrește că știe totul pe această temă, unii bărbați ejaculează în momentul spânzurării. Recunosc că mă atrage puternic ideea morții și plăcerii simultane. Să te spânzuri este

ieftin, rapid și simplu. Mai lipsește numai să fie și plăcut. Spânzuratul, limbă scoasă, față vântată, nu e prea fotogenic. Dacă ne gândim la asta, mai bine te arunci de pe viaductul din strada Segovia.

Din gând în gând, m-am hotărât să-mi fac în minte o listă cu oamenii care ar plânge după mine anul viitor.

Să începem cu mama. Mama n-o să-și dea seama de nimic. Când mă duc la ea în vizită, la azilul de bătrâni, nu știe cine sunt. Înainte mă confunda cu îngrijitorii; acum, nici măcar atât.

Amalia, lipsită de glande lacrimale, va face tot posibilul să-mi intre în apartament ca să caute prin sertare. Nu are cheie, dar, la cum o știu, mă îndoiesc c-o va opri o piedică atât de mică. Va încerca să-mi afle situația financiară și va studia posibilitatea de a scoate un profit cât de mic.

Pe Nikita chiar îl văd intrând. Nu m-ar mira să vină cu toată gașca. Nici el nu are cheie, dar pentru tinerii aștia vânjoși, cu experiență în a ocupa ilegal locuințe, nu există ușă care să nu poată fi deschisă. Mi-i închipui vânzând la preț redus bunurile mele pentru a face rost de niște firfirei care să le ajungă de încă o distracție. Nu-l văd pe Nikita interesat în primul și-n primul rând de documentele mele, mai degrabă de mobilier, computer, telefon mobil și alte lucruri ușor de transformat în bani peșin.

Raúl, dacă are timp, va trece o clipă pe la cimitir ca să mârâie vreo acuzație la urechea cadavrului și să-l roage pe Dumnezeu să mă trimită în Infern.

Șontorogul, dacă nu se sinucide odată cu mine, așa cum a insinuat, s-ar putea să se îmbete în sănătatea mea și să clameze, în barul lui Alfonso, cu mintea încețoșată de alcool, că am fost un om de treabă și că o să-mi ducă dorul. După două zile, mă va fi uitat deja.

Vreunul dintre colegii de la școală va întreba în cancelarie, în timpul pauzei: „Știți dacă avea probleme psihice?”

Singura care poate va suferi cu adevărat este *Pepa*, sau cel puțin asta-mi place să cred. Sătulă să mă tot aștepte, s-ar putea să plece, dând din coadă, recunoscătoare și mulțumită, cu primul venit care-o va băga în seamă.

Pe scurt, nimeni nu va plânge după mine.